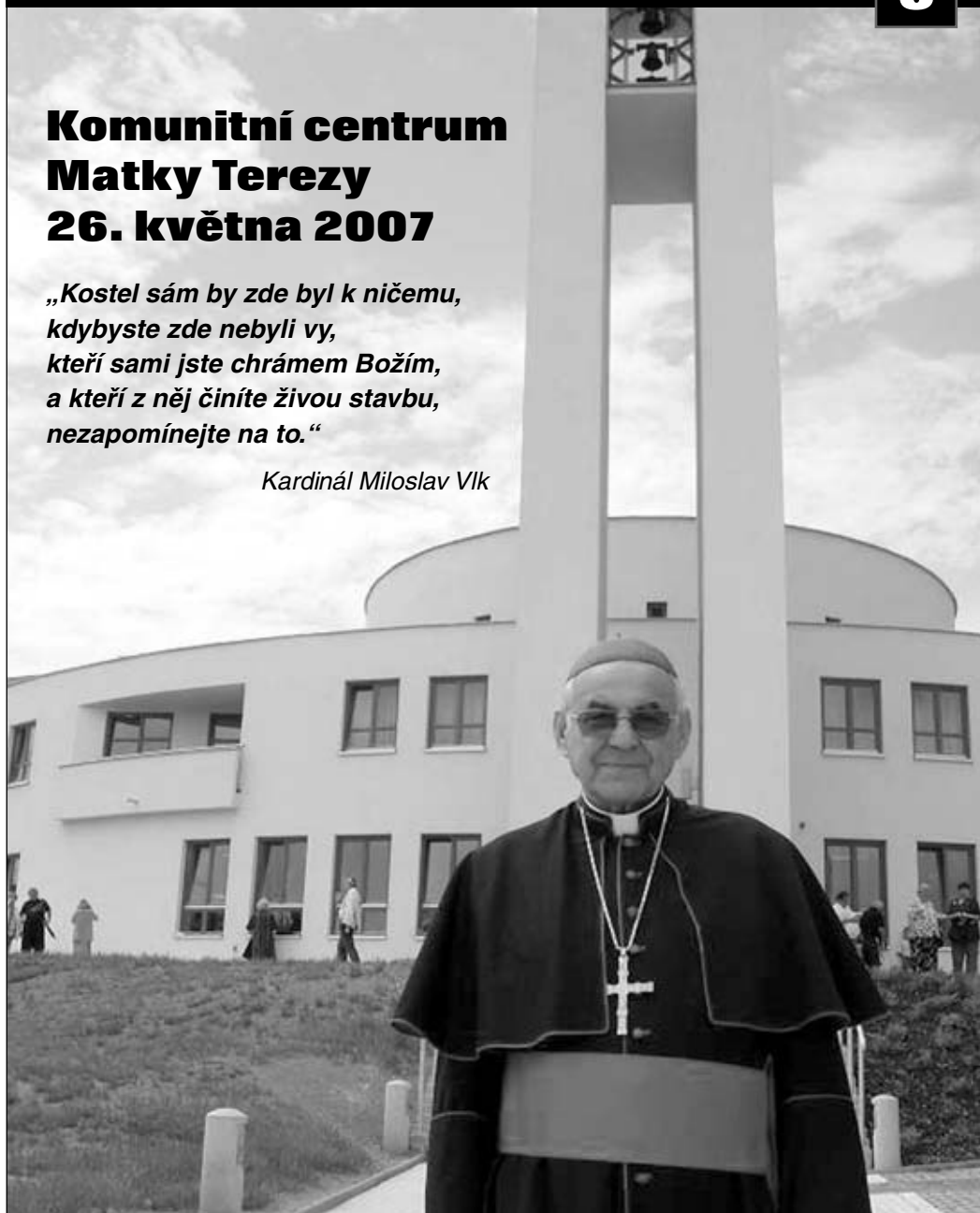

Komunitní centrum Matky Terezy 26. května 2007

*„Kostel sám by zde byl k ničemu,
kdybyste zde nebyli vy,
kteří sami jste chrámem Božím,
a kteří z něj činíte živou stavbu,
nezapomínejte na to.“*

Kardinál Miloslav Vlk

Žehnání nového Komunitního centra Matky Terezy s posvěcením kapele a oltáře, sobota 26. května

Moji milí, dočkali jsme se a máme nový kostel ve kterém můžeme chválit Boha slavením Kristovy oběti. Myslím, že všichni, kdo jste prožili liturgii posvěcení, jste mohli vnímat sílu okamžiku

a opravdu mocnou přítomnost Boží. Říkal jsem si, že už jen zbývá, aby se ozval z nebe hukot a místo se s námi otřásl a bude to jako o prvních křesťanských letnicích. Zasvěcení nového místa Bohu, nového kostela, je velmi odpovědná věc. Bůh se opět vydává do rukou člověku a člověk – my, naše farnost – nemůžeme toto jeho vydání přijmout lehkovážně. Musíme si udržet vědomí posvátnosti celého místa. Napadá mě obraz Mojžíše před hořícím keřem. „Zuj si opánky, protože místo, na kterém stojíš, je svaté“. Myslím, že i přítomní nevěřící hosté při svěcení museli vnímat, že nesvětíme kulturní středisko, ale místo k bohoslužbě. Největší pozornost byla věnována oltáři. Samotný obřad pomazání oltáře křížem byl velmi výmluvný. Jistě, sál je víceúčelový – o tom nás přesvědčil odpolední program. Jsou zde i další prostory, které budou sloužit k běžným aktivitám. Ale bez oltáře v presbytáři – kapli bychom měli pouze ten kulturák.

Červen je zasvěcen úctě ke Kristu v Eucharistii. Na nás, prvních věřících v novém kostele,

velmi záleží, v jakém duchu se zde bohoslužba ponese. Místo zasvěcené Bohu volá po dalším posvěcování. Je to místo modlitby. Je potřeba náš nový kostel „promodlit“. Vtisknout mu ráz, aby nebyl pouze krásnou architekturou, ozdobenou skvostnými výtvarnými díly.

Letošní první svaté přijímání dětí bude právě v novém kostele. Už se moc těším. Právě děti, dobře vedené svými rodiči k víře a zbožnosti, jsou nadějí církve i naší farnosti. Snad se dá říci, že pro ně se Komunitní centrum a nový kostel stavěl. Moc vás, milí rodiče malých i větších dětí, prosím, abyste je vedli k úctě ke Kristu, přítomnému ve svatostánku. Prosím i vás, mládeži, abyste šli mladším dětem příkladem. Málem se v pátek před svěcením nepodařilo rozsvítit věčné světlo nad svatostánkem. Ale už svítí a jeho podoba, kapky krve a vody nám napovídá, že eucharistie je ovocem Kristovy lásky, projevené na kříži až k smrti. Nechme se obklopit touto Kristovou láskou, kdykoli vstoupíme do kostela.

Eucharistický Kristus je živý Kristus, skutečně přítomný. Tato jeho přítomnost je jako nové vtělení. Je výsledkem všemohoucího působení Ducha svatého, který proměňuje chléb a víno v živého Krista. Je v naší blízkosti a my v jeho. Jak bychom se z toho mohli neradovat?

Váš Otec Karel

Pout' u kapličky sv. Jana Nepomuckého v Háji, neděle 13. května

Komunitní centrum začalo dýchat

Milí přátelé, až budete číst můj příspěvek, bude už po otevření KCMT. Momentálně se však nacházím v rušném týdnu před touto náročnou akcí. Člověk někdy neví, kde mu hlava stojí, ale to patří k věci. Důležité je, neztratit mezi tím přívalem nadhled – kdo jsem a kam jdu, které věci jsou důležité. To se může snadno stát, a proto bych vás na začátku moc prosila, abyste se nepřestávali modlit za celé dílo, i když už se nebude fyzicky stavět.

Chci se s vámi podělit o radost, kterou zažívám, když si uvědomuji, že se naplňuje to, co jsem si dosud jenom představovala. Vidím, jak tyto prostory ožívají, začínají mluvit, smát se, plánovat, co by se tady dalo dělat, že to bude hezké, až tady...

Lidé sem přicházejí pomoci a při někdy hektické dřině se zažije nejedna hezká chvíle. Člověka zahřeje řada vybalených a podlepených židlí nebo kus podlahy zářící čistotou. Už se zde také začala vařit dobrá italská káva. Parta obětavých rychlých a šikovných mužů předělala nedostatečně připevněné lavice. Oddíl skautek pomohl při likvidaci odpadu z nábytku, pletí záhonů i úklidu. Dvojice – maminka s dcerou – se při umývání oken v jednom atriu rozhodly adoptovat si tu zeleň do vlastní péče. Něco podobného mi řekla jiná dvojice po večeru pro farnost. Té se zase zalí-

bil jeden záhon na střešní terase. Té zeleně tu ještě je... Jen se to nesmí vykládat tak, že si sem nasadím zelí nebo ředkvičky.

Ráda bych vám vyjádřila svou vděčnost za nejrůznější formy pomoci, kterou nabízíte, a za všechnu práci, kterou jste už odvedli. Za dobroty, kterými jste přispěli na společný stůl při naší farní oslavě v KCMT, i za příspěvky typu. „Víte, já už jsem stará, už nemůžu péct, ale tady máte nějaké peníze, něco za to kupte.“ To mi právě připadá moc hezké, jak je každý jiný a jinak vynalézavý, někdo uklidí, jiná dobrá duše nám přinesla ještě teplý oběd, někdo mi poradil, jak vyřešit problém, jiný zas dal kontakt k zařízení nějaké jiné záležitosti...

Každý den nakukuje do ještě neotevřeného centra dost lidí a já se snažím je pozvat dovnitř a provést je. Někdy se rozpovídají a mnoho z nich bylo potěšeno jen tím, jak krásná je to stavba, že vyjadřuje něco víc než to, co kolem nich poslední dobou vyrůstá. Lidé cítí, že se nějak vztahuje k duchovnu a říkají: „To je to, co jsme tady potřebovali, to tady chybělo. Po dlouhé době mě zase něco potěšilo,“ a podobně. Lidé opravdu očekávají, vkládají do tohoto místa jakési svoje naděje, těší se. Nevím, jak mám vyjádřit, že jsem si vědoma svých a vůbec lidských omezených možností a nedostatků. Napadá mě ten chlapec, který k nasycení pětistícového zástupu přinesl pět chlebů a dvě ryby a říkal si, co to je pro tolik lidí. A víte, jak to dopadlo.

Jsem ráda za všechny, kteří mi opravdově říkají, jak se těší, protože mi pomáhají těšit se taky. Jinak bych totiž zapadla do řady položek, které je ještě třeba splnit pro úspěch akce.

Jsem ráda za další dobré a obětavé lidi, které takto mohu poznávat a kteří jsou ochotni se začít nasazovat a myslet na druhé. Dělají mi velkou radost.

Těším se na setkání s vámi.

Ludmila Šilhavá

Pout' do Cách

Byla zahájena pout' k velkým látkovým relikvíím do Cách, korunovačního a významného poutního místa v Německu. Prvním poutníkem do Cách byl náš Karel IV. v roce 1349 a po jeho stopách se vydávají dnes, poprvé po více než 230 letech, znovu čeští a moravští poutníci.

Naše pout' je projevem touhy navázat na tradice pěších poutí do Cách v minulosti, kdy od 14. do 18. století každý sedmý rok puto-

vali naši předkové do dómu Panny Marie, který postavil ve svém sídelním městě Karel Veliký, a kterého si tak vážil náš Karel IV.

Ve středu 25. dubna, na sv. Marka, vyrazili naši pěší poutníci z Velkého Meziříčí, šli přes Sázavu sv. Prokopa, katedrálu sv. Víta, Tetín sv. Ludmily. V Praze poutníkům v úterý 1. května ráno při mši sv. v kapli v arcibiskupského paláce na Hradčanech požehnal kardinál Miloslav Vlk. Otec kardinál naší pouti fandí, ačkoli se jí nemůže osobně zúčastnit. Požehnal nám i korunku pro Panu Marii cášskou, která bude jedním z darů. Po mši v arcibiskupském paláci se pokračovalo na Strahov k soše Panny Marie z Exilu a odtud přes Břevnov až na Tetín, kde poutníci přenocovali.

Putuje pět pěších poutníků s otcem J. Peňázem, děkanem z Velkého Meziříčí, velkým pěším poutníkem (známým z poutě do Říma a z každoroční poutní akce Pout' na Velehrad). Pocházejí z Kladna, Prahy, Opavy a Slovenska. Dalšíh přibližně 120 poutníků pojedou do Cách třemi autobusy 30. května. Všichni se s Čechami rozloučíme na Levém Hradci, kde byl svatý Vojtěch zvolen za biskupa pražského, a kde „se započalo křesťanství“ v Čechách za svaté Ludmily. Svatý Vojtěch nás bude

čekat i v Cáchách, jeho přítel Ota III. zde už kolem roku 1000 nechal postavit vůbec nejstarší kostel zasvěcený svatému Vojtěchu.

Celá tato pouť by však nebyla možná bez nadšení a obětavé práce těch, kteří ji už léta připravovali ve svých záměrech, kteří přednášeli o Cáchách po celé republice a kteří

zorganizovali a zajistili nezbytné zázemí pro české poutníky v Cáchách. Velký dík proto patří kulturnímu spolku Aachen – Prag, protože už mnoho let podporuje česko-německé vztahy, pořádá různé kulturní akce, přednášky, konference, organizuje exkurze a nyní i naši pouť. Duší tohoto spolku je paní Věra Blažková, žijící dlouhá léta v Cáchách, která s nevšedním nadšením a nasazením připravovala i tuto pouť a dokázala zajistit i to, že většina českých poutníků bude přijata na nocleh do německých rodin v Cáchách, jak to bylo zvykem i v minulých staletích, kdy poskytnout pohostinství poutníkovi byl čestný křesťanský skutek milosrdenství.

Všem patří náš dík a přejeme jim i nám šťastnou cestu! **Za organizátory pouti**
Libor Gottfried

Pouť do Říma

Když se v minulých letech uskutečnily far-ní poutě do Říma, říkala jsem si, že bych se někdy ráda takové pouti zúčastnila. Letos mi to okolnosti konečně dovolily.

V pátek 13. 4. od kostela sv. Františka odstartoval autobus. Asi polovina účastníků byla z Prahy – z naší farnosti a okolí, druhá polovina z Moravy – z Hodonína a Břeclavi. Odjížděli jsme s radostí v srdci a sluncem nad hlavou, které nás (až na dvě krátké bouřky) neopustilo celou dobu. Vybaveni jsme byli brožurkou od otce Benedikta, ve které jsme měli popsána místa, která navštívíme, jejich historii, umělce, kteří se podíleli na jejich výzdobě, i osoby světců, s nimiž jsou spojena. Oceňovali jsme ji každý den, protože nám pomáhala připomenout si večer to, co jsme přes den prožili, a i po návratu domů se k ní mnozí vracíme.

Prvním zastavením na cestě bylo setkání s Assisi, krásným bílým kamenným městem,

zachovávajícím si svůj středověký ráz, ale hlavně se sv. Františkem a sv. Klárou, s radikalitou jejich života pro lásku ke Kristu. Velmi na mne zapůsobily dvě malé kamenné chýše Františka a jeho prvních bratrů, uchované v kostele v Rivotortu, a mezi nimi dřevěný kříž, který byl pro ně jedinou knihou, kterou četli a meditovali a z které čerpali sílu, radost a odvahu.

Pak jsme dojeli do Říma na pohostinný Velehrad, kde na nás už čekali P. Benedikt a P. Hynek z Hodonína, a začala pětidenní pouť po svatých místech srdce církve. Nav-

štíbili jsme jako správní poutníci všech 7 poutních bazilik. Je to silný zážitek stát nad hroby sv. Petra, Pavla a dalších mučedníků, být u kořenů křesťanství právě v době velikonoční, kdy se při bohoslužbách čte o jejich životě. Viděli jsme i hodně dalších kostelů, katakomby, antické památky i další známé pamětihodnosti města za světla denního i nočního. Zůstává mi z toho všeho mozaika dojmů: apsidy basilik, vyzdobené nádhernými mozaikami, kde je středem všeho Kristus a okolo něho apoštolové, evangelisté a prameny vod tryskající z hory, které hasí žízeň ovcí. Křížové chodby s výhledem do rajske zahrady, ambity, kde má skoro každý kamenný sloupek jiný tvar a jinou výzdobu. Mramorové křesťanské sarkofágy s výjevy ze Starého i Nového zákona a postavami živými oproti námětům antickým se strojeným mýtickým výrazem. Křesťanské baziliky postavené i s použitím materiálu (hlavně sloupů) z antických staveb.

Freska Posledního soudu v Sixtinské kapli s radostnými tvářemi přijatých. Místo, odkud císař Nero pozoroval požár Říma, který nechal založit. Bylo by toho ještě mnoho, ale nedá se vše vyjmenovat.

A také jedno ráno mše sv. u hrobu kardinála Berana v chrámu sv. Petra, další den audience u Sv. otce na náměstí sv. Petra, kdy Sv. otec po katechezi a pozdravech v několika světových jazycích pozdravil český naši skupinu poutníků z Chodova a Hodonína.

Prožili jsme, myslím, všichni tyto dny opravdu jako pouť. Vezli jsme s sebou v srdci potřeby a starosti lidí blízkých i vzdálenějších, prosby za naši farnost, za nové

komunitní centrum. Mohli jsme je tam složit a prosit i děkovat. Při návštěvách kostelů bylo vždy možno pobýt před Pánem ve svatostánku, pozdravit ho a popovídat si s ním i za ty davy turistů, kteří se valí okolo a ani nevědí, že někdo milující tam na ně čeká. Zamýšlet se před ním nad vlastním životem a připomínat si život prvních křesťanů, o kterých se říkalo: „Podívejte, jak se mají navzájem rádi.“

Nakonec chci ještě moc poděkovat otci Benediktovi, který se staral o naši pražskou skupinu, za jeho zajímavé a odborné průvodcovství a za to, jak se nám obětavě a neúnavně celou dobu věnoval, a také za vzniklá nová přátelství a utužení těch starších.

Jana Friedová

Zprávičky z Farní charity

Vážení přátelé,
články do Fchodovin jsem začala pravidelně psát někdy v průběhu roku 2002 nebo 2003, nepamatuji si to přesně. Otec Václav si přál, aby farnost měla informace o tom, co se v naší Charitě děje. Pro mne to znamená vymyslet 12 článků ročně. Není to úplně jednoduché, protože naše organizace poskytuje stále stejné služby po celý rok a mimořádných akcí je málo. A tak často sedím před počítačem a říkám si, co mám vlastně psát. Ptala jsem se některých z vás, co byste chtěli slyšet a co vás zajímá. Dostala jsem odpověď, že by vás zajímaly příběhy našich klientů, odborně řečeno kazuistiky. Dlouho jsem nad tím přemýšlela, protože všichni pracovníci organizace jsou vázáni mlčenlivostí. Popisovat příběh kteréhokoli klienta mimo odborné plénum je neprofesionální. Nakonec jsem se rozhodla, že požadavku vyhovím, ale příběhy budou samozřejmě anonymní a upravené tak, aby nebylo možné klienta identifikovat.

Dnešní příběh bude o naší milé a oblíbené klientce, které jsme říkali babička (ona si přála, abychom ji tak oslovovali). Babička se do naší péče dostala po pobytu v nemocnici. Byla to starší dáma, která se blížila 80. roku života. Měla vážné

kloubní a cévní problémy, s tím související motorické problémy – chodila o francouzských holích, bez doprovodu nemohla opustit byt. Sociální situace byla také komplikovaná, protože její rodina žila mimo Prahu až na hranicích. Babička tedy byla poměrně osamělá, protože děti přijížděly na návštěvu 2x – 3x ročně.

Zahájili jsme komplexní péči, babičku navštěvovaly obě složky naší organizace. Zdravotní sestřičky kontrolovaly zdravotní stav, převazovaly nohy, měřily tlak. Naše pečovatelky zajišťovaly pomoc v domácnosti. Velmi brzy jsme si všichni babičku oblíbili. Přestože musela mít velké bolesti, nevzdávala se a neulevovala si. Sama si zajišťovala vše, na co jí síla stačila. Byla neuvěřitelně optimistická a veselá, nestěžovala si. Naopak často povzbuzovala a rozesmávala ona nás, když jsme k ní dorazili unavení nebo otrávení. Všichni

dodnes vzpomínáme na její kulinářské umění. Vaření pro ni bylo koníčkem a radostí, takže jsme při každé návštěvě museli ochutnávat nové výrobky.

Starali jsme se o ni 4 roky. Její zdravotní stav se průběžně zhoršoval a zlepšoval. Měla velké problémy se žílami na dolních končetinách a trpěla častými záněty žil. V pravidelných intervalech jsme s ní sváděli s Ondřejem úporný souboj, abychom ji přesvědčili, že hospitalizace je skutečně nutná. Ještě dnes vidím její prosebné oči: „Ale holčičko, vždyť vy se o mne postaráte. Já do žádné nemocnice nechci. Hnusně tam vaří!“ Nakonec jsme ji vzdycky přesvědčili.

Pamatuji se na náš největší spor, těsně před její smrtí. Přišla jsem k ní na návštěvu v 8 hodin ráno, převázat nohy. Byl leden, -12°C a nejel mi autobus. Přišla jsem pěšky a na první pohled zmrzlá. Než jsem si stihla svléknout kabát, umýt ruce a připravit tác na převaz, měla jsem na stole hrnek s horkým grogem. Pokud bych po ránu vypila silný grog, pravděpodobně bych po zbytek dne byla v pracovní neschopnosti. Dohadovaly jsme se po celou dobu, kdy jsem jí převazovala. Babička mne přesvědčovala: „Ale holčičko, co já s tím teď budu dělat? Přeci to nevyleju. Dobře víte, že já alkohol nesmím.“ Nakonec jsem odešla s grogem nalitým v lahvičce a se slibem, že si ho večer doma ohřeji a vypiji na její počest.

Je to už dva roky, co babička zemřela. Nakonec se jí splnilo přání, zemřela doma po posledním návratu z nemocnice na embolizaci, pravděpodobně ve spánku. Ráno ji našla naše zdravotní sestra. Babička byla úžasný člověk, plný optimismu.

Klient, který nás dokázal v mnohém obohatit. Dodnes na ní vzpomínáme a její telefonáty tradičně začínají: „Dobrý den, holčičko, tady je babička. Jakpak se dneska vynacházíte?“ mi stále chybí.

1. května to bylo přesně 6 let od okamžiku, kdy jsem se stala ředitelkou Farní charity Chodov. Přijde mi to neuvěřitelné, ale je to opravdu tak. Pracuji v Charitě od 3. 11. 1999, takže jsem s ní ušla už opravdu dlouhou cestu. Chtěla bych vám všem moc poděkovat za pomoc, podporu a přátelství. Za to, že jste mne mezi sebe přijali. Přeji vám krásný červen.

Eva Černá

■ **Farní charita Chodov hledá pečovatelky. Požadavek je ukončené základní vzdělání, trestní bezúhonnost a dobrý zdravotní stav.**

■ **Ještě důležitá informace:** kancelář Farní charity Chodov se bude v průběhu měsíce června stěhovat do Komunitního centra Matky Terezy. Předpokládáme, že se budeme stěhovat o víkendu 9. a 10. června 2007. Může se stát, že dojde ke krátkodobému výpadku pevných linek organizace, protože si nejsme jisti, že Telefonica přeloží naše telefonní linky dle požadavku. Pokud tedy nebudou fungovat pevné linky, volejte na naše mobilní telefony.

Eva Černá 737 322 569

Ondřej Frůhbauer 737 948 638

Jana Kotrlová 732 235 976

KŘEŠŤANSKÉ CENTRUM JIM

...místo naděje, radosti i bolesti, víry a společenství

S ukončením činnosti Křesťanského centra Jižní Město v Modletické ulici zároveň kočí i jedna éra v dějinách farnosti. Bylo by zajímavé vypracovat podrobnou statistiku, která by spočetla, kolik v tomto domě bylo odslouženo mší sv., uděleno křtů, rozhřešení nebo bířmování, konalo se duchovních cvičení, přednášek, koncertů, promítání, nejrůznějších akcí pro děti, mládež nebo seniory, kolik jím za tu dobu poslo lidí. Tyto údaje však nejsou k dispozici a tak přinášíme alespoň tuto vzpomínku:

skému centru – Jižní Město, které v tom samém okamžiku přestává existovat. Osmiletá historie tohoto centra (a to nepočítám roky církevní školky, které do farní kroniky také patří!) by vydala na bohatou knihu, zde se omezím na pár osobních vzpomínek.

Na prvním místě bych řekl, že Křesťanské centrum bylo místem naděje. Když P. Petr Bubeníček rozhodl, že farnost bývalou školku přijme, těšili jsme se že, konečně budeme mít prostor, kam pozveme Jižní Město. Že svoje sousedy budeme moci obrátit na víru a že teď začneme šířit na sídlišti dobro. Byla to naděje, že Bůh na ošklivém domě z komunistické éry vyplnil své zaslíbení o vybudování ekumenického centra, které jsme jako farnost

V okamžiku, kdy jsou naše zraky upřeny na nově postavené, otevřené a posvěcené Komunitní centrum Matky Terezy, bych rád věnoval pár vzpomínek Křesťan-

přijali při modlitebním mostu Praha–Jeruzalém v roce 1997. Očekávali jsme, že Bůh se na Křesťanském centru a v něm oslaví pro spásu lidí z Jižního Města. Počáteční radost a značně naivní představy byly velmi rychle vystřídány přesně opačnými pocity. A tak je třeba říci, že Křesťanské centrum bylo také místem bolesti. Bolesti z toho, že část farnosti o dům a službu v něm vůbec nestála (kdo si na farní radě se vyjádřil, že je to moloch, který z farnosti akorát saje peníze), že Jižní Město na naše otevřené dveře není vůbec zvědavé, bolesti z toho, že učit se Božím cestám stojí velkou námahu.

Křesťanské centrum však především vnímám jako místo víry. Kromě různých

kurzů duchovní obnovy a mnoha slavení svátostí chci v této souvislosti zmínit dvě příhody z počátku fungování centra. Po první zimě, kdy neexistovala žádná zkušenost s náklady na provoz, přišla faktura za topení. Z dnešního pohledu nebyla příliš vysoká, ale v silách farnosti tehdy nebylo zaplatit ji. Začali jsme se usilovně modlit, a mimo to shánět někoho, kdo by fakturu zaplatil. Pamatuji se, jak jsem naivně volal do Komerční banky, a nabízel jí nějakou formu reklamy v našich prosto-

rách. Jak jsem se ztrapňoval před spolužákem, který měl tatínka podnikatele. A Bůh naše modlitby vyslyšel podivuhodným způsobem. Objevili se dva nečekaní dárci, kteří aniž věděli, že je centrum ve finanční nouzi, každý věnoval finanční dar, které dohromady přesně stačily na zaplacení faktury.

Druhá vzpomínka se týká parkoviště. Aby bylo možné zkolaudovat dům po některých stavebních úpravách, které ze školky udělaly Křesťanské centrum, bylo třeba vybudovat parkoviště. Na to ovšem farnost zaprvé neměla peníze a zadruhé k tomu bylo třeba pokácet tři keře – tedy získat další povolení. Živě si vzpomínám, jak jsme se šli s Martinem Flosmanem ke keřům před centrem modlit a s Biblí v ruce jsme jim přikazovali, aby se vytrhly i s koře-

ny a přesadily se do moře (Lk 17,6). Až později jsme se dozvěděli, že jsme se modlili u špatných keřů, které s plánovaným parkovištěm neměly nic společného!! Avšak Bůh naši modlitbu vyslyšel a parkoviště nakonec vybudovala na vlastní náklady Městská část Praha 11.

V neposlední řadě bylo Křesťanské centrum místem společenství. Společenství, které se uskutečňovalo, když jsme se ve skromném počtu scházeli při ekumenických bohoslužbách, když na den dětí přišlo na zahradu více než tři sta dětí a rodičů, když věřící i nevěřící dohromady vytvářeli mozaiky pro Klub Na dně, když jsme se učili spolupracovat s neziskovými organizacemi a budovat tak občanskou společnost na Jižním Městě. A zejména, když jsme v půlkruhu seděli, stáli či klečeli kolem oltáře a naslouchali Božímu slovu. Jsem si jist, že kaple, kde jsme na sebe

všichni viděli (a hmatatelně tak zakoušeli právě společenství), kde se děti plazily po koberci (jak poznamenal psychoterapeut Pavel, často to v kapli vypadalo jako v židovské škole) a kde Hospodin konal zázraky, bude některým z nás ještě dlouho chybět. Zároveň však vím, že pokud něco neskončí, nebude moci začít něco nového (Jan 16,7). A tak chci na závěr kromě poděkování všem, kdo se v Křesťanském centru nasadili pro Boží království, znovu upřít oči na Komunitní centrum Matky Terezy a popřát, aby nezhodilo zkušenosti naděje, víry i bolesti, kterými naše farnost prošla v Křesťanském centru. A všem, kdo již nesou a dále ponесou na bedrech tíhu tohoto nového domu přejí odvahu trpět, odvahu nechat se Pánem vést po cestách nevyšlapaných i odvahu těšit se na Boží zázraky.

Radek Tichý

ČERVEN V KCMT

Každou neděli v 18.00 hodin jste srdečně zváni na koncerty vážné hudby do sálu KCMT. Zahrají nám děti ze základních uměleckých škol na Jižním Městě a na Spořilově a mladí studenti Hudebního gymnázia Jana Nerudy. Zakončete svoji nedělní procházku posezením v sále s poslechem pěkné hudby. Vstupné je dobrovolné a bude využito na provoz KCMT. Po hezkém koncertě si ještě můžete dát dobrou kávu, posedět a popovídat si s přáteli.

3. června v 18.00 hod. KONCERT ZUŠ KŘTINSKÁ JIŽNÍ MĚSTO
10. června v 18.00 hod. KONCERT HUDEBNÍHO GYMNÁZIA JANA NERUDY
17. června v 18.00 hod. KONCERT ZUŠ DUNICKÁ SPOŘILOV
24. června v 18.00 hod. KONCERT ZUŠ DUNICKÁ SPOJENÝ
S VYHODNOCENÍM VÝTVARNÉ SOUTĚŽE PRO
DĚTI A PŘEDÁNÍM CEN

Rozloučení s Dorotkou Žurkovou

V červnových Fchodovinách před dvěma lety vyšel rozhovor s tehdejší vedoucí nízkopražského klubu Ymkárium, které je součástí Křesťanského centra Jižní Město. Dorotka Žurková náhle zemřela 17. dubna 2007. O týden později jsme se s ní rozloučili při mši svaté. Přeplněný kostel sv. Antonína v Holešovicích byl důkazem toho, kolik lidí si Dorotky vážilo, kolik lidí s ní zažilo krásné chvíle, kolika lidem pomohla. Velký kus práce odvedla Dorotka i v rámci našeho farního Kácéčka. I když jí znali spíš klienti Ymkária než my farníci, přesto prosím, abyste na ni vzpomněli ve svých modlitbách.

Filip Malý

V neděli 27.5. o slavnosti Seslání Ducha svatého přijalo v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha několik našich farníků svátost biřmování z rukou kardinála Miloslava Vlká. Blahopřejeme a vyprošujeme hojnost darů Ducha svatého!

- **Ve čtvrtek 7.6. od 16 hodin v kostele sv. Františka** bude **příležitost ke svátosti smíření** pro děti (i pro jejich rodiče), které letos poprvé přijmou svaté přijímání.
- **Ve čtvrtek 7.6. je slavnost Těla a Krve Páně. V katedrále** sv. Víta, Václava a Vojtěcha je mše sv. **v 18 hodin**, následuje eucharistický průvod ukončený v bazilice Nanebevzetí P. Marie na Strahově. Zváni jsou věřící všech farností.
- **V neděli 10.6. při mši sv. v 10 hodin v KCMT poprvé přijmou eucharistii** některé děti naší farnosti, následuje malé občerstvení. Uvítáme vaši pomoc (kontakt: L.Šilhavá).
- **Ve středu 13.6. vykoná pan biskup Václav Malý vizitační návštěvu v naší farnosti. Mše sv. bude v tento den pouze v 17.00 v kapli blahoslavené Matky Terezy.** Po ní následuje setkání pana biskupa s farníky. Při této příležitosti také poděkujeme otci Benediktovi za jeho službu v naší farnosti a rozloučíme se s ním. Prosíme laskavé hospodyňky o pomoc při přípravě pohoštění.
- **Ve čtvrtek 14.6. v 17 hodin bude v KCMT mše sv. s poděkováním za výuku náboženství** v uplynulém školním roce.
- **V neděli 24.6. při všech mších sv. vykonáme Svatopetrskou sbírku na bohoslovce.** V loňském roce se vybralo v celé arcidiecézi 496 980 Kč a prostředky byly použity na provoz semináře a konviktu.
- **Otec Benedikt zve na pravidelné Hovory o víře**, které se konají **každé úterý v 19.00** v klubovně kostela. Témata červnových setkání jsou:
 - 5. 6. **Reformace**
 - 12. 6. **Katolická reformace, jezuité**
 - 19. 6. **Církev a nacismus**
 - 26. 6. **Církev a komunismus**
- **Zveme na Setkání maminek na mateřské dovolené**, která se konají **ve středu. 6. a 20.6.** se sejdem od 9.30 ve farním sále a 13.6. v 10 hodin v KCMT.

Spirituál kvintet v KCMT

Zakončením slavnostního dne otevření a posvěcení Komunitního centra Matky Terezy byl večerní koncert skupiny Spirituál kvintet (v současném složení vlastně sextet).

Ve zcela zaplněném – spíše nabitém – sále zněly více než půldruhé hodiny známé i nově nastudované spirituály a gospels s českými texty dr. Jiřího Tichoty a Ing. Dušana Vančury, v některých případech i s texty ostatních členů skupiny.

Slyšeli jsme písně o trablech života pozemského (Svět s námi koulí), o naději (Mlýny, Křídla holubic), biblické příběhy (Abraham, Babylónská věž), o tom, jak to bude vypadat, „až hvězdy začnou padat“ (When the stars begin to fall), spirituál z téměř začátků vzniku skupiny o městě s dvanácti branami (Twelve gates) a další a další.

Vyzdvihnout jen brilantní pěvecké umění sólistek Ireny Budweiserové a Zdenky Tichotové by bylo nejen nošením dříví do lesa, ale i nespravedlivým opomenutím kvalit dalších členů skupiny, jejichž instrumentální dokonalost, vokální preciznost, v neposlední řadě i vtip (nemluvě o lyrické a epické hodnotě jejich českých textů) je již tradičně na vysoké profesionální úrovni.

Strhující atmosféru dokládá nejen bouřlivý potlesk po každé písni, ale i rytmické tleskání, lusknání prsty a dokonce i zpěv nadšených posluchačů na závěr. Spirituál kvintet opět neklamal a opravdu krásným zážitkem pomohl zakončit první slavnostní den Komunitního centra.

František Chlubna

„Všechno co děláme, děláme pro Ježíše. Náš život nemá žádný jiný smysl a žádnou jinou pohnutku. To mnozí nedokážou pochopit. Sloužím Ježíši dvacet čtyři hodin denně, všechno dělám pro něj a on mi k tomu dává sílu. Miluji ho v chudých a chudé v něm. Pán však vždy stojí na prvním místě. Kdykoli nás někdo navštíví, vedu ho do kaple k modlitbě a říkám mu:

Pozdravme nejdříve pána tohoto domu. Tady je Ježíš, pro něho pracujeme, jemu se darujeme. Dává nám sílu, abychom takový život vedly s radostí.“

Matka Tereza z Kalkaty

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY

Fara a kostel sv. Františka z Assisi

Na Sádce 18, 149 00 Praha 4

☎/fax: 272 934 261

fara.chodov@volny.cz

http://chodovska.farnost.cz

Komunitní centrum Matky Terezy

U modré školy, 149 00 Praha 4

☎ 731 625 970

www.kcmt.cz

	Sv. František			Matka Tereza
Pondělí	6.30			
Úterý	18.00			17.00
Středa	18.00			17.00
Čtvrtek				17.00
Pátek	18.00			7.00
Sobota	7.30			
Neděle	8.30	10.30	20.00	10.00

e-mail

Karel Kočí (administrátor)

777 101 941

kkoci@czn.cz

Benedikt Hudema (farní vikář)

724 209 774

benedikthudema@atlas.cz

Antoni Košmidek (farní vikář)

731 402 478

abikos@tiscali.cz

Ondřej Pávek (výpomocný duchovní)

603 235 606

ondrej.pavek@t-email.cz

Pavel Urban (jáhen)

272 911 264

Romana Kraleva (past. asistentka)

603 918 901

romi36@seznam.cz

Ludmila Šilhavá (ředitelka KCMT)

731 625 970

silhaval@seznam.cz

Martin Flosman (past. asistent)

777 637 280

flosmanm@post.cz

Jan Jeřábek (pastorační asistent)

605 787 573

jan.jerab@tiscali.cz

Eva Černá (ředitelka Charity)

737 322 569

charita.chodov@email.cz

Kancelář Charity (peč. služba)

272 941 972

charita.chodov@email.cz